

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **D.J.**

skazanego za czyny z art. 200 § 1 k.k. i art. 208 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 grudnia 2025 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

z dnia 29 lipca 2025 r., sygn. akt IV K 749/25,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej braku
obligatoryjnych rozstrzygnięć o środkach karnych z art. 41 § 1a
pkt 2 k.k. i art. 41a § 2 k.k., i sprawę w tym zakresie przekazuje
Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi do
ponownego rozpoznania.**

Paweł Wiliński

Jerzy Grubba

Włodzimierz Wróbel

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, wyrokiem z dnia 29 lipca 2025 r., sygn. akt IV K 749/25, uznał oskarżonego D.J. za winnego popełnienia czynu z art. 200 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz czynu z art. 208 k.k., za który wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności połączył, wymierzając oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Wskazany wyrok uprawomocnił się, bez zaskarżenia, w dniu 6 sierpnia 2025r.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając go w zakresie orzeczenia o karze za czyn z art. 200 § 1 k.k., w części niezawierającej rozstrzygnięcia o obligatoryjnych środkach karnych z art. 41 § 1a pkt 2 k.k. i z art. 41a § 2 k.k., na niekorzyść oskarżonego D.J. i zarzucając:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie z art. 41 § 1a pkt 2 k.k. i art. 41a § 2 k.k., polegające na zaniechaniu orzeczenia wobec D.J., środków karnych określonych w wymienionych przepisach w postaci: zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowywaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi oraz zakazu przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób, opuszczenia określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, jak również nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, do czego Sąd Rejonowy, zgodnie ze wskazanymi przepisami, był zobowiązany skazując oskarżonego za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej popełnione na szkodę małoletniego, określone w art. 200 § 1 k.k. i orzekając za ten czyn karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania”.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Podniesione w kasacji uchybienie, polegające na rażącym i mającym istotny wpływ na treść orzeczenia naruszeniu przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 41 § 1a pkt 2 k.k. i art. 41a § 2 k.k., znajduje potwierdzenie w treści zaskarżonego wyroku, którym nie orzeczono wobec oskarżonego obligatoryjnych w tej sprawie środków karnych.

W przedmiotowej sprawie D.J. został skazany za przestępstwo z art. 200 § 1 k.k. Za tego rodzaju występki, zawarty w Rozdziale XXV Kodeksu karnego, a zatem skierowany przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, popełniony na szkodę małoletniej, ustawodawca w art. 41 § 1a pkt 2 k.k. przewidział obligatoryjny środek karny w postaci zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na czas określony albo dożywotnio.

Sąd Rejonowy miał także obowiązek orzeczenia za ten czyn innego, a określonego w art. 41a § 2 k.k. środka karnego. Zgodnie z treścią wymienionego przepisu w razie skazania na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności, sąd orzeka zakaz przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, jak również nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, czyli środki karne określone w art. 39 pkt 2b i 2e k.k. Skoro zatem D.J. został skazany za czyn z art. 200 § 1 k.k., należący do katalogu przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, za który orzeczono karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy, to obowiązkiem rozstrzygającego sądu było także orzeczenie o przynajmniej jednym z wymienionych w art. 41a § 2 k.k. środków karnych.

Opisane uchybienia niewątpliwie miały rażący i istotny wpływ na treść wydanego wyroku. Z nieuprawnioną korzyścią dla oskarżonego nie orzeczono bowiem wobec niego obligatoryjnych środków karnych z art. 41 § 1a pkt 2 k.k. i art.

41a § 2 k.k., a zatem nie poniósł on wszystkich konsekwencji prawnych swojego zachowania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi orzeknie względem D.J. środki karne, o których wyżej mowa.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Paweł Wiliński

Jerzy Grubba

Włodzimierz Wróbel

[WB]

[a.ł]

**Uzasadnienie zdania odrębnego SSN ... złożonego do WYROK
Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2025 r., V KK 432/25**